

endog var bleven ham saa fremmed, at det næsten lød for ham som et andet Tungemaal?

Det blev Frøken Ragnhild, der med sin gamle Snarraadighed fandt en Udvej i Forlegenheden.

„Hør,“ sagde hun og traadte et Skridt frem i Kresen. „Jeg synes, at Pastor Hansteds Ord var en Tale i rette Tid, . . . vi har vist allesammen drukket Vin nok. Jeg foreslaar, at vi benytter den smukke Aften til at spasere lidt i. Vi sender Vognen iforvejen — eller helt hjem til Kyndløse — og overtaler Pastor Hansted til at gøre os Følgeskab et Stykke Vej. Det vil De nok, ikke sandt? Vi skal dog — i hvert Fald i Begyndelsen — ad samme Kant, om jeg ikke husker fejl.“

Hendes Ord vandt øjeblikkelig de andres Tilslutning, og Doktoren sendte Frøken Ragnhild et nyt, men denne Gang taknemmeligt Øjekast.

Ogsaa for Emanuel kom Forslaget som en Befrielse. Han sagde til sig selv, at naar han fulgte Selskabet hen til det Sted, hvor Kyndløse-Vejen gik over hans Sognegrænse, var Høflighedens Krav fyldestgjorte, og han kunde endda naa tidsnok hjem til Aftenfodringen og Nadvergrøden.

Kusken blev hidkaldt og fik sine Ordre, og man begav sig paa Vej. Den unge Sportsmand tog sin Tante, Fru Hassing, under Armen og skridtede afsted med hende forud for de andre, for at kunne give sit fyldte Hjerte Luft.

„Men hvad i Himlens Navn er dog det for et Paaskelam! . . . Og det er ham, I har kaldt for et interessant og originalt Menne-ske. Han ligner jo komplet en vandrende Legende.“

„Du er altid saa voldsom i dine Udtryk, lille Alfred,“ svarede den sagtmødige Fru Hassing mildt bebrejdende. „Maaske er han ikke stærkt begavet og kan være lidt underlig . . . det veed jeg forresten ikke noget om. Men man maa i hvert Fald anerkende den Maade, hvorpaa han har opofret sig for sin Overbevisning og givet sig hen i sit Kald . . . det maa du dog virkelig indrømme, Alfred.“

„Jeg tror paa Ære, at Tante allerede har faaet en *faible* for ham. En lillebitte Forlibelse-dibelse — hva' Tante? Du kunde